

РЕШЕНИЕ

№ 9586

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 11.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **13179** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на И. Ф. К., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], подадена чрез адв. И. Д.-Х. и адв. Р. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005650 от 24.11.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" - СДВР, с която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква "дд" от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца" и е отнето Свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК]. В жалбата се излагат доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствени правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. В жалбата се твърди, че посоченото в оспорената ЗППАМ не отговаря на действителната фактическа обстановка. Посочва се, че в този ден е валиял силен дъжд, поради което пътната настилка е била мокра и хлъзгава. Твърди се, че жалбоподателят не е извършвал никакви умишлени действия и резки маневри с цел „дрифт“, не е форсирал двигателя, не е имало звук от гуми, контролирано приплъзване или демонстративно и опасно поведение. Заявява, че неправилно е вписано в съставения Акт за установяване на нарушение (АУАН), че жалбоподателят е бил сам в автомобила. Твърди се, че жалбоподателят е бил с друго лице в автомобила, което е посочено и в подаденото от И. Ф. К. възражението срещу АУАН.

На следващо място се посочва, че правното основание - чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква "дд" от

ЗДвП, послужило за издаване на оспорената заповед, е изписано по начин, който е неясен и не позволява да бъде установено, коя точна хипотеза административният орган счита за приложима. Излагат се твърдения, че служители на МВР не са преки очевидци на твърдяното поведение, а на място са пристигнали по сигнал, поради което счита техните констатации за незаконосъобразни, тъй като не са извършили проверка на фактите. В заключение се посочва, че оспорената заповед е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, довели до необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за прилагане на ПАМ. По тези съображения се претендира отмяна на обжалваната заповед. В съдебно заседание, оспорващият не се явява. Представява се от адв. Р. В..

Ответникът - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция" - СДВР, не изразява становище по жалбата и не се представява в съдебно заседание. Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗППАМ № 25-4332-005650 от 24.11.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" - СДВР, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", подбуква „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Като отнет документ е посочено СУМПС №[ЕИК]. В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: На 23.11.2025 г. около 00:10 ч. в [населено място] по ул. Пъстроцветна с посока на движение от [улица] И. Ф. К. управлявал автомобил Б. 530 Д с рег. [рег.номер на МПС], собственост на К. К. С. ЕГН [ЕГН], като пред спирката на масовия градски транспорт вилна зона Б. поляни, използва пътя отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, извършва резки маневри, принуждавайки МПС да поднася, като на ляв завой преднамерено извежда МПС извън контрол, довеждайки до загуба на сцепление на задните му гуми (дрифт). Процесната заповед препраща към съставения АУАН Серия ГА № 3556408/23.11.2025 г.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 3556408, съставен на 23.11.2025 г. от С. В. Г. – полицаи при СДВР, РУ 06 СДВР, в присъствието на двама свидетели – Н. В. А. и М. А. А. и двата от [населено място]. Посочено е, че водачът виновно е нарушил чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В АУАН е отбелязано, че са иззети като доказателства СРМПС с номер[ЕИК] и СУМПС[ЕИК].

По делото е приета без оспорване административната преписка, доказателствата представени с жалбата, както и Писмо № ОД-08-122-1/22.01.2026 г. от Националния институт по метрология и хидрология (Н.), относно метрологичната информация - валежи, влажност, температура на въздуха, видимост и състояние на пътя в района на вилна зона „Б. поляни“ в интервала между 22:00 часа на 22.11.2025 г. и 01:00 часа на 23.11.2025 г. От същото е видно, че в посочения интервал от време и място температурата на въздуха е била между +7°C и +10°C; въздухът е бил с относителна влажност между 79% и 85%; северозападен вятър със скорост под 5 м/с; хоризонтална видимост около 10 км и предвид това, че е валило дъжд през деня, земната повърхност е влажна.

В хода на съдебното производство са събрани и гласни доказателства. В проведено на 11.02.2026 г. открито съдебно заседание е разпитан свидетел Р. Б. Р.. Свидетелят заявява, че си спомня

случая, когато на И. К. са му съставили акт за дрефт. Посочва, че са били на Б. поляни, където жалбоподателят е управлявал автомобила си на „плаца“. Според свидетеля, И. К. се е движел с около 10-15 км/ч, не е подавал газ и не се е чувало свистене на гуми. Посочва, че времето е било „мокро, влажно, гадно“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9572 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, като не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“ от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: подбуква „дд“ - 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2.

В разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът И. Ф. К. използва пътя отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз

на хора и товари, извършва резки маневри, принуждавайки МПС да поднася, като на ляв завои преднамерено извежда МПС извън контрол, довеждайки до загуба на сцепление на задните му гуми (дрифт).

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", подбуква „дд“ на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140б, т. 2 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта.

От друга страна в съдебното производство бяха събрани писмени и гласни доказателства, които потвърждават твърдението в жалбата, че през деня на 22.11.2025 г. е валило дъжд и пътната настилка, към 00:10 часа на 23.11.2025 г. - датата и часа посочени в ЗППАМ, е била мокра и хлъзгава. При разпита на свидетеля Р. Б. Р. в проведеното на 11.02.2026 г. открито съдебно заседание, същият е посочил, че към момента на съставяне на АУАН на И. К. времето е било мокро и влажно. Също така от свидетелските показания става ясно, че И. К. се е движел с около 10-15 км/ч, не е подавал газ и не се е чувало свистене на гуми.

На следващо място по делото бе прието Писмо № ОД-08-122-1/22.01.2026 г. на Националния институт по метрология и хидрология (Н.), съдържащо информация относно метрологичната обстановка (валежи, влажност, температура на въздуха, видимост и състояние на пътя) в района на вилна зона „Б. поляни“, в интервала между 22:00 часа на 22.11.2025 г. и 01:00 часа на 23.11.2025 г. От същата е видно, че в посочения интервал от време и място температурата на въздуха е била между +7°C и +10°C и въздухът е бил с висока относителна влажност между 79% и 85%. В същото е посочено, че предвид това, че е валило дъжд през деня, земната повърхност е влажна.

Изложеното по-горе води до извод, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че И. К. преднамерено е извеждал автомобила извън контрол, довеждайки до загуба на сцепление на задните гуми, както е посочено в оспорената заповед. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта, като в случая това не е сторено.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

С оглед изхода на спора, ответникът дължи на жалбоподателя, сторените по делото разноски. Претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия.

Претендират се такива в размер на 5,11 евро държавна такса и 306,78 евро адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за доказани. Възражението за прекомерност не е направено от ответната страна. Предвид изложеното ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер от 311, 89 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 306,78 евро адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005650 от 24.11.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция" - СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Ф. К., с ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „в“, ет. 2, ап. 2, разноски по делото в размер на 311,89 евро (триста и единадесет евро и осемдесет и девет евроцента), представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: